

Jagode!

Oh, kako so dobre, pa koliko jih je! — Ljubo poletje,
kako si radodarno!

Moji tovariši.

(Pripoveduje Janko Barlé.)

(Konec.)

Zanimivo pripovedujete, pa tudi jaz bi znal marsikaj povedati, oglasil se je lišček, ko je kanarček v zeleni kapici in suknciji dovršil svojo povest. »Vi ste vsi zagledali luč sveta v sobi pri ljudeh, z menoj ni bilo tako. Rodila me je narava in prostost, zato se mi je bilo tudi prav težko privaditi na ozke stene tesne kletke. Gori na košatem orehu na kraju bele vasice je bila naša hišica, hočem reči: naše gnezdece. Vam so ga že ljudje naredili, a pri nas ga je bilo treba iznova zgraditi. Vsi še ne veste, koliko truda stane tako gnezdece, kolikokrat je treba odleteti in prileteti, predno se

nanosijo vse slamce, nitke, vlakenca, perjiče itd. Kaj pa še-le hrane nanositi takim vedno lačnim požeruhom! Bilo nas je čvetero čvrstih mladičev, kateri smo vsaki trenutek odpirali svoje lačne kljunčke. Pa vse bi še bilo, da nas niso ljudje opazili. Pastir Martinek vam je staknil vsak grmiček, vedel za vsako gnezdece in nekega dné je povedal domačim na ves glas: Liščki gnezdiyo gori na našem orehu. — Ni dolgo trajalo, splezal je kakor veverica gori na oreh, plezal od veje do veje, dokler se ni priplazil do našega gnezda. Stara sta oba strahoma odletela in žalostno okoli čivkala, mi smo pa v gnezdu odpirali svoje kljunčke, saj nismo vedeli, da je oni naš sovražnik, kateri nas gleda. — Dobro, dobro, skoraj bodejo godni, je dejal. Ti mi ne odleté! — Odslej je plezal vsakega dné gori na oreh in ko so nam že dobro ponarasla krilca, da bi skoraj lahko odleteli, tedaj je prinesel gori kletko, dejal nas skupaj z gnezdom v kletko in potem obesil vse gori na oreh. Stara sta žalostna obletavala, vendar zapustiti nas nista hotela, nego sta nam prinašala hrane h kletki, dokler nismo povsem odrasli. Ko smo mogli že sami s svojim kljunčkom jesti, tedaj nas je Martinek nosil doli z oreha. Sreča je hotela, da se je vejica zateknila ob vratica pri kletki, vrata so se odprla in moji trije tovariši porabili so lepo priliko in odleteli preje, kakor je mogel Martinek vrata zapreti. To so bili veseli, jaz pa žalosten, ker sem sam ostal v kletki. Martinek me je obesil zunaj pred oknom, hranil me je dobro, vendar vesel nisem bil, ker sem bil vedno tako zaprt. Naši so še večkrat prileteli na oreh ali pa na kakovo drugo drevo v obližju in mi pripovedovali, kako lepo je v prostosti, kjer lahko letajo po svoji volji. Jaz sem se pa žalostil v kletki in vedno mislil, kako bi mogel pobegniti. Dolgo se mi ni ponudila prilika. Mislil sem že, da ostanem vedno v kletki, kar opazim nekega jesenskega jutra, da je jedna šibka pri kletki malo popustila. Poskusim, šibka se je dala odmakniti. Vtaknem glavo med šibke, porinem, tesno je bilo, a vendar šlo je. Bil sem na prostem.

Najpreje sem poiskal svojo družinico. To je bilo veselja, ko smo bili zopet vsi svobodni. Čvrčali smo

ves božji dan in letali od drevesca do drevesca, od grma do grma, od konoplje do konoplje. In toliko dobre hrane je bilo, sočnatih jagod, tečnega zrnja, zrelega sadja, kar sta si sploh srce in želodček poželega. Vendar dolgo ni bilo tako. Začelo je deževati, pihal je mrzel veter, kakor smrtni dih, listje je padalo z dreves, dokler ni naposled vsega pobelil mrzli sneg. Tovariši, Bog vam ne daj onega zmrzavanja in stradanja, katerega sem takrat preživel. Čudim se, da sem še živ ostal, in verjeli mi bodete, če vam povem, da sem se stokrat zmislil na pastirja Martinka in obžaloval, da sem mu pobegnul. Nekaj naših je poginilo od zime in lakote, a drugi so se pa raztepli kdo vé kam. Potikal sem se okrog, brskal in iskal hrane, dokler nisem jednega jutra, ko sem bil že na pol zmrznjen, priletel na okno našega gospoda, prav semkaj-le, katero je bilo baš odprto, ker se je soba zračila. Gospod mi je potresel na okno nekoliko zrnc in mislil, da bodem zopet odletel, vendar nisem se dal. Ko je videl gospod, da sem tako domač, ni me več gonil. Prijel me je, pobožal in dal v kletko in me s tem rešil gotovega pogina. Prišla je zopet pomlad, solnčece je zasijalo, drevje je ozelenelo in ptičice so zapele v vrtu. Tedaj se me je pač polastila želja in skušnjava, da pobegnem, prilike sem imel dovolj, vendar nisem storil, saj sem se še preživo spominjal pretekle zime. Res je lepo v naravi in prostosti, a! kaj, če pride zopet zima. Poskusil sem oboje in moram reči, da sem prav zadovoljen tukaj, dasi sem v kletki. Ne manjka mi ničesar, z vami, tovariši, se lahko kaj pametnega porazgovorim, a kadar si vsi skupaj veselo zapojemo, tedaj mi je srce srečno, veselo in zadovoljno.«

»Ko ste vsi tako lepo pripovedovali o svojih dogodivščinah«, dejal je moško čížek, »moral bi tudi jaz kaj povedati. Skusil sem marsikaj žalostnega in veselega, kakor prijatelj lišček. Zvalil sem se v grmovju in svojo mladost prav veselo preživel v božji naravi. Naletal in načvrčal sem se dosti s svojimi prijatelji. Dve zimi sem prebil zunaj, nazmrzaval in nagladoval sem se dovolj, vendar moja vesela narava je vse to pretrpela. Veseljak sem bil od nekdanj, če mi je tudi večkrat huda predla. V pozni jeseni je bilo, ko smo pohajkovali s

svojimi tovariši po njivah. kar smo jednega jutra seli na tanko drevesce, pod katerim je žvrgolel lišček v kletki. Gori so bile nastavljene tanke šibice in ne vem, s čim namazane, kar se je prijelo našega perja, tako da nismo mogli več odleteti. Pritekel je ptičar, spustil drevesce in nas oprezno pobiral s tistih šibic in deval v veliko kletko. Kaj takega se mi še ni pripetilo, mislil sem si, kaj bode pa zdaj? Kaj je bilo? Prostosti nisem več imel. Ptičar me je prodal staremu čevljarju, kateri je ves božji dan vlekel dreto in tolkel s kladivcem. Privadil sem se skoraj in, ker sem bil tako domač, odprl je stari večkrat vratica moje kletke in letal sem svobodno po sobi. Vsako stvar sem prebrnil staremu čevljarju, kateri me je zadovoljno gledal iznad naočnikov. Bil je dober možiček in bila sva si dobra prijatelja. Našega sedanjega gospoda je jako cenil, ker mu je večkrat posodil kakove knjige, katere je prebiral ob dolgih zimskih večerih. Nekega dné, bil je menda gospodov god, prijel je kletko, v kateri sem bil jaz, in mi dejal: Zdaj se bodeva pa poslovila, dasi si mi bil dober tovariš. Pri gospodu bodeš imel več družčine, pristavil je in me prinesel semkaj. Gospod je bil mene in starega čevljarja, ki me je semkaj prinesel, zelo vesel. Tu sem dobil vas in živel bodemo v prijateljstvu kakor do sedaj, dokler nas ne pobere smrt.«

»Seveda ostanemo si dobri prijatelji«, pristavili so tovariši.

»Hencajte, poglejte no tja v kot, saj je naš gospod doma, kdo bi si mislil? Kaj, če je poslušal naše razgovore?« poprašal je čížek.

»Ej, ni nas menda čul ne, saj dremlje, kakor se mi zdi. Nu, pa saj nismo ničesar slabega govorili. Zapojmo no, zložno jedno veselo, tovariši, ker smo se tako lepo v prijateljstvu sešli.«

»Precej jo bodemo«, odgovorili so drugi in v mojih dveh sobicalh se je ozvanjala vesela ptičja pesem, njim in meni v veselje. Jaz sem si pa mislil, to le moram povedati mojim malim prijateljčkom, kar sem sedaj čul. Vzel sem pero, zapisal in evo, sedaj izročam vam, dragi moji, pripovedčice svojih krilatih tovarišev!

